

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Der er foreløbig noteret ti korte bemærkninger. Hvis nogen skulle være overset, læser jeg lige op, hvem der foreløbig er noteret: Det er hr. Peter Christensen, hr. Troels Lund Poulsen, hr. Erling Bonnesen, hr. Søren Pind, hr. Jens Hald Madsen, fru Pia Christmas-Møller, hr. Kim Andersen, hr. Jacob Jensen, hr. Torsten Schack Pedersen og fru Gitte Lillelund Bech. Og også hr. Jakob Axel Nielsen, det er noteret.

Den første korte bemærkning er til hr. Peter Christensen. Værsgo.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning)

Peter Christensen (V):

I ordførertalen er hr. Jan Petersen meget inde på 1990'erne, og man kan høre, hvordan ordføreren drømmer sig tilbage til den periode. Men det var jo en periode, hvor vækstraterne lå på omkring 2,3-2,4 pct. Det skal jo så ikke være diskussionen, om det er 2,3 eller 2,2 pct., det er jeg helt med på, det er jo ikke så afgørende.

Men det, der jo alligevel er interessant at diskutere, er, om man vil tilbage til vækstrater, der er så høje, at man er nødt til samtidig at øge skatten, hvis det ikke i fremtiden skal give en regning. Det er sådan set lidt der, jeg synes, at jeg mangler et svar fra Socialdemokratiet, nemlig på, om man vil køre en uansvarlig linje, der betyder, at man så bare efterlader en regning på, at man øger vækstraterne, eller – og det er mit spørgsmål – om man er parat til at sige: O.k., vi dropper skattestoppet, for ansvarligheden skal blive der, vi vil have øget vækst i de offentlige udgifter, men vi vil også være ansvarlige, det skal også hænge sammen, så vi øger også skatten.

Man kan jo ikke begge dele. Der mangler jeg simpelt hen et sagligt svar fra Socialdemokratiet på, hvad vej man går.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg må bare understrege, at skattetrykket under SR-regeringen stort set var uændret. Det svingede over år, men det var gennemsnitligt på samme niveau, da vi startede, som da vi sluttede.

Må jeg så ikke sige, at det der spørgsmål jo skal bruges til at sætte fokus på skattestoppet? Det er jo det ærinde, hr. Peter Christensen er ude i, og så lad mig sige fra starten, at vi jo så kan koncentrere debatten om det, ligesom vi gjorde under tredje behandling af finansloven. Skatte-

stoppet står fast i den valgperiode, der kommer, når vi overtager efter næste valg. Der står det fast.

For enden af det ligger også forhandlinger om en skattereform, hvor hr. Peter Christensens parti – og det kræver jo så, at hr. Peter Christensen anerkender, at man i opposition også skal være et samarbejdsvilligt parti – vil få anledning til at være med til at forhandle og inspirere til, hvordan en sådan fornuftig skattereform for Danmark skal se ud. Men skattestoppet ligger fast i den valgperiode.

Vækstprocenten kan blive højere, og det er muligt, at det så indebærer en lidt lavere gældsafvikling, men der er vi jo foran. Vi vil sådan set godt investere i, at danskerne også allerede i de kommende år får gavn af ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Peter Christensen for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Nu hører jeg det sådan set sådan, at man fra Socialdemokratiets side er parat til at sige, at man af valgtaktiske årsager ikke vil have en balance i den første valgperiode. Der lader man stå til, og så indhenter man det forsømte senere, fordi man nedsætter det her udvalg, der skal kigge på skatten, og det må så rydde op i de der 4 første år, hvor der ikke er den balance.

Det er jo sådan set også et fint svar at give, at der kommer en regning, for det er jo sådan set det, jeg hører hr. Jan Petersen anerkende. Der er en regning, hvis man går tilbage til de glade 1990'ere. Man kan jo godt øge væksten i den offentlige sektor, men det er jo ikke gratis. Den regning bliver så ikke delt ud til befolkningen de første 4 år, men de får den, det er sådan set det, hr. Jan Petersen lover danskerne.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det regnestykke tror jeg vi skal sidde og arbejde lidt detaljeret med sammen. Forskellen på 1990'erne og det, vi har foran os, er jo, at vi i 1990'erne skulle skabe overskud på de offentlige finanser og dermed indlede gældsafviklingen og dermed indlede den reduktion i renteudgifterne, som belastede statsfinanserne forholdsvis mere dengang end nu.

Nu er vi foran. Jeg indrømmer gerne her, det er ikke noget problem for mig, at den nuværen-